

WYCIĄG Z PROTOKOŁU
posiedzenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
z dnia 23 maja 2003 r.
SNO 24/03

Krajowa Rada Sądownictwa nie ma uprawnienia do złożenia środka odwoławczego od rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego dotyczącego kwestii przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe ze względu na powagę stanowiska.

Przewodniczący: sędzia SN Dorota Rysińska.

Sędziowie SN: Marek Sychowicz, Tadeusz Domińczyk (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie sędziego Sądu Rejonowego na podstawie art. 128 u.s.p. w zw. z art. 430 § 1 i art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł pozostawić bez rozpoznania odwołanie Krajowej Rady Sądownictwa od uchwały Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 stycznia 2003 r. w sprawie sygn. akt (...), a kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążyć Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Odwołanie Krajowej Rady Sądownictwa wniesione zostało od rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego odmawiającego uwzględnienia wniosku Kolegium Sądu Okręgowego, złożonego na podstawie art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p., o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe poza

obszarem właściwości Sądu Apelacyjnego w A. – ze względu na powagę stanowiska.

Rozstrzygnięcie to, zgodnie z treścią art. 131 § 1 u.s.p., zapadło w formie uchwały, co ma istotne znaczenie w podlegającej rozważeniu z urzędu kwestii dopuszczalności wniesienia odwołania od tego rozstrzygnięcia przez nie będącą stroną niniejszego postępowania organ, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa. W treści przepisu art. 131 § 2 u.s.p., regulującego zagadnienie wnoszenia środków odwoławczych od rozstrzygnięć wskazanych w § 1 tej normy, pomija się w ogóle możliwość złożenia zażalenia na uchwałę wydaną przez sąd dyscyplinarny w przedmiocie wskazanym w art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p.; ten ostatni przepis, w § 4, również takiej możliwości nie przewiduje, co oznaczałoby, iż środek odwoławczy od zapadłego w tej kwestii orzeczenia jest niedopuszczalny z mocy ustawy. W sprawie niniejszej, na uwadze jednak w szczególności należało mieć to, iż w żadnym z wymienionych przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych Krajowej Radzie Sądownictwa – jako organowi nie będącemu stroną postępowania – nie przyznano uprawnienia do złożenia środka odwoławczego od rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego dotyczącego kwestii przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe ze względu na powagę stanowiska, a brak takiego uprawnienia wynika jednocześnie z treści normy art. 121 § 1 u.s.p. Przepis ten bowiem stanowi, iż organowi temu odwołanie przysługuje wyłącznie od wydanych w pierwszej instancji wyroków sądu dyscyplinarnego oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku. Będąca przedmiotem niniejszego zaskarżenia uchwała, w żadnym więc razie nie należy do przytaczanej kategorii rozstrzygnięć, jakie podlegają zaskarżeniu przez Krajową Radę Sądownictwa.

W świetle powyższego stwierdzić należało, iż złożenie przez Krajową Radę Sądownictwa odwołania nie znajdowało podstaw prawnych, gdyż uprawnienie takie organowi temu w sprawie niniejszej nie przysługuje. W tym zaś stanie rzeczy, niezależnie od *meritum* argumentacji podnoszonej w tym odwołaniu

(jakie to argumenty mogą być przedmiotem kolejnych rozważań uprawnionego do tego Kolegium w ramach dyspozycji art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p.), środek ten – na mocy powołanych na wstępie przepisów – należało pozostawić bez rozpoznania.

Na oryginale właściwe podpisy.